

**Informacja o działalności**  
**Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku**  
**w 2010 roku**

Rok 2010 był szesnastym rokiem działalności Sądu Administracyjnego w Białymstoku. Struktura organizacyjna nie uległa zmianie, nadal funkcjonowały dwa wydziały orzecznicze oraz Wydział Informacji Sądowej. Natomiast nastąpił widoczny wzrost wpływu skarg.

Zatrudnionych było nadal 14 sędziów, 2 referendarzy, 7 asystentów oraz 31 pracowników administracyjnych i obsługi.

Imienna lista kadry orzeczniczej jest zamieszczona na stronie internetowej sądu – [www.bialystok.wsa.gov.pl](http://www.bialystok.wsa.gov.pl).

Tak jak w latach poprzednich priorytetami w pracy sądu były: dbałość o jednolitość orzecznictwa i wysoki jego poziom, sprawność postępowania i poszanowanie reguł procesowych, wysoka kultura prowadzenia rozpraw i uprzejma oraz kompetentna obsługa petentów.

Wpływ spraw (obydwa wydziały orzecznicze, wszystkie repertoria) zamknął się w 2010 roku liczną 1727 (z poprzedniego roku pozostało 361 spraw). W 2009 roku wpłynęło 1480 spraw. Łącznie w roku sprawozdawczym załatwiono 1706 spraw, w tym na rozprawie 1212 oraz 494 na posiedzeniu niejawnym. Pozostały 382 sprawy niezadowolone.

Do Wydziału I (Finansowego) wpłynęło 769 spraw (126 pozostało z poprzedniego okresu sprawozdawczego), a załatwionych zostało 722 sprawy (555 na rozprawie, 167 na posiedzeniu niejawnym).

Wpływ w Wydziale II (Ogólnoadministracyjnym) wyniósł 958 spraw (zaległych 235), a załatwiono 984 sprawy, z czego 657 na rozprawie, a 327 na posiedzeniu niejawnym.

W porównaniu do 2009 roku ogólny wpływ spraw w 2010 roku był wyższy o 247 spraw, w tym w Wydziale Finansowym o 171, a Wydziale Ogólnoadministracyjnym o 76. Również więcej spraw załatwiono, bo o 127 w stosunku do roku poprzedniego. Przy stabilnej liczbie kadry orzeczniczej świadczy to o większej wydajności.

W rozbiciu na poszczególne repertoria to:

- w repertorium SA zanotowano 1612 spraw (765 Wydział I + 847 Wydział II), zaś załatwiono 1589 spraw (718 + 871). Niezałatwionych w repertoriach SA w obydwu wydziałach zostało 365 spraw (odpowiednio: 172 i 193). Załatwiono o 208 spraw więcej niż w 2009 roku;
- w repertorium SAB (skargi na bezczynność) – łącznie zanotowano wpływ 84 skarg (2 sprawy w Wydz. I + 82 – Wydz. II), a zakończono 85 spraw (2 + 83), pozostało 15 skarg niezałatwionych (1 + 14);
- w repertorium SO – łącznie zarejestrowano 31 spraw (Wydz. I – 2 + Wydz. II – 29). Zakończono 32 sprawy; pozostały 2 niezałatwione sprawy w Wydziale II.

Widoczny jest większy wpływ w stosunku do poprzedniego okresu sprawozdawczego nie tylko w repertorium SA, ale także w repertorium SAB jak i SO.

Tak jak poprzednio bezspornie główna grupa spraw podlegała rejestracji w repertorium SA. Stanowiły one 93,34 % całego wpływu.

Przedmiotowo najbardziej reprezentatywną grupę stanowiły sprawy:

1. z zakresu zobowiązań podatkowych – 419 spraw (w 2009 r. 370), w tym między innymi:
  - podatek dochodowy od osób fizycznych – 130 (poprzednio 101),
  - podatek dochodowy od osób prawnych – 18 (11),
  - podatek od towarów i usług – 142 (139),
  - podatek od spadków i darowizn – 10 (6),
  - podatek od nieruchomości – 36 (28),
  - sprawy celne – 193 (84), w tym:
    - podatek akcyzowy – 79 (52),
    - inne sprawy celne – 114 (32).

Sprawy podatkowe (o symb. 611) stanowiły 25,99 % ogólnego wpływu w rep. SA, a 54,77 % wpływu w Wydziale I (w 2009 r. odpowiednio: 26,35 % i 62,39 %);

2. subwencje unijne (symb. 655) – 108 spraw (w 2009 r. – 105), co stanowi 6,70 % ogólnego wpływu w rep. SA i 14,12 % wpływu Wydziału I;

- 3.** sprawy budowlane (symb. 601) – 178 (w 2009 r. – 216) co stanowi 11,04 % wpływu w repertorium SA Sądu, a 21,02 % wpływu rep. SA Wydziału II;
- 4.** sprawy z zakresu zagospodarowania przestrzennego (symb. 615) – 119 spraw (w 2009 r. również 119) co stanowi 7,38 % ogólnego wpływu sądowego rep. SA, a 14,05 % w skali Wydziału II;
- 5.** sprawy samorządowe (symb. 639-641) – 55 (39 w 2009 r.), co stanowi 3,41 % ogólnego wpływu rep. SA i 6,49 % wpływu w rep. SA w Wydziale II;
- 6.** sprawy z zakresu pomocy społecznej (symb. 632) – 105 (83 w 2009 r.), co stanowi 6,51 % ogólnego wpływu w rep. SA i 12,40 % wpływu rep. SA Wydziału II;
- 7.** sprawy dot. dróg publicznych i prawa o ruchu drogowym (symb. 603) – 58 (67 w 2009 r.), co stanowi 3,60 % ogólnego wpływu rep. SA i 6,85 wpływu w Wydziale II;
- 8.** sprawy dot. ewidencji ludności (symb. 605) – 39 (41 w 2009 r.), co stanowi odpowiednio 2,42 % ogólnego wpływu w rep. SA i 4,60 % wpływu w rep. SA w Wydziale II;
- 9.** sprawy dot. ochrony środowiska i przyrody (symb. 613) – 27 (35 w 2009 r.), co stanowi odpowiednio: 1,67 % i 3,19 % wpływu w rep. SA;
- 10.** sprawy dot. wyłączenia i zwrotu nieruchomości (symb. 618) – 57 (33 w 2009 r.), co stanowi odpowiednio: 3,54 % i 6,73 % wpływu w rep. SA;
- 11.** sprawy z zakresu geodezji i kartografii (symb. 612) – 45 spraw (28 w 2009 r.) co stanowi 2,79 % wpływu rep. SA i 5,31 % wpływu w rep. SA w Wydz. II.

Z powyższego wynika podobna jak w latach poprzednich struktura rodzaju spraw jakimi zajmował się tutaj Sąd.

Nadal najliczniejszą grupę stanowiły sprawy podatkowe, w tym celne oraz dotyczące prawa budowlanego i zagospodarowania przestrzennego.

Wśród podatków prym wiodły sprawy dot. podatku od osób fizycznych (symb. 6112) oraz od towarów i usług – VAT (symb. 6110). Zauważyć należy wzrost wpływu spraw celnych (symb. 630), przy czym nie dotyczył on spraw „stricte” celnych (ta grupa nie była liczna), a o podsymbolu 6309 „inne sprawy celne”. Wśród nich dało się zauważyć nową grupę kilkudziesięciu spraw z ustawy o grach hazardowych, w

których decyzje wydały organy celne. W poszczególnych rodzajach spraw podatkowych nastąpił umiarkowany wzrost.

W dalszym ciągu utrzymuje się stabilna, dość wysoka liczba spraw dot. subwencji unijnych i spodziewać się można jej wzrostu.

W strukturze spraw rozpoznawanych przez Wydział Ogólnoadministracyjny stabilna – wysoka była, jak wyżej podano, liczba spraw o symbolu 601 (budowlane), o symbolu 615 dot. zagospodarowania przestrzennego oraz z zakresu pomocy społecznej (symb. 632). Widoczny wzrost dotyczył spraw samorządowych (głównie skarg na uchwały organów jednostek samorządowych szczebla gminnego i powiatu), spraw z zakresu geodezji i kartografii (symb. 612) i spraw dot. wyłączenia i zwrotu nieruchomości (symb. 618).

Również odnotowano widoczny wzrost wpływu skarg na bezczynność (rep. SAB), a także skarg w trybie art. 154 § 1 p.p.s.a. na niewykonanie wyroku uwzględniającego skargę na bezczynność oraz w razie bezczynności organu po wyroku uwzględniającym skargę. Świadczy to o wzroście poziomu wiedzy prawnej społeczeństwa i przysługujących środkach procesowych dla ochrony uprawnień stron postępowania.

Spadek objął przykładowo grupy spraw: z zakresu rolnictwa i leśnictwa (symb. 616), z zakresu ochrony przyrody (symb. 613) oraz dot. zatrudnienia i bezrobocia (symb. 633).

W sprawach zakończonych należy odnotować następujące dane: w ogólnej liczbie 1212 spraw zakończonych na rozprawie (a więc najczęściej wyrokiem), skargę uwzględniono w 370 przypadkach, co stanowi 30,53 %, oddalono w 787 sprawach – 64,93 %, w 23 sprawach – 1,90 % – odrzucono skargi, a w 32 (2,64 %) zakończono postępowanie w inny sposób np.: (umorzono postępowanie sądowe). Powyższe dane obejmują łącznie sprawy z obydwu wydziałów zarejestrowane we wszystkich repertoriach.

Liczby obrazujące załatwienie w poszczególnych wydziałach orzecznicych przedstawiają się następująco:

1. Wydział I – na rozprawie zakończono 555 spraw, w tym poprzez uwzględnienie skargi 174, co stanowi 31,35 %, oddalenie – 371 sprawy (66,85 %), odrzucenie skargi – 3 sprawy (0,54 %) i 7 spraw zakończono w inny sposób – 1,26 %;

- 2.** Wydział II – na rozprawie zakończono 657 spraw, z tego w 196 uwzględniono skargę (29,83 %), w 416 (63,32 %) oddalono, w 20 przypadkach skargę odrzucono (3,04 %) i 25 spraw zakończono w inny sposób – 3,81 %.

Łączenie w 2010 roku sędziowie sporządzili 1382 uzasadnienia orzeczeń (z uwzględnieniem orzeczeń wydanych na posiedzeniach niejawnych). Wszystkie sporządzono w terminie ustawowym. W 2009 roku liczba uzasadnień była o 180 mniejsza, bowiem wynosiła 1202 uzasadnienia.

Od wydanych orzeczeń kończących postępowanie w I instancji wpłynęło 319 skarg kasacyjnych. Z tej liczby w 15 przypadkach tut. Sąd odrzucił skargi kasacyjne (niedopuszczalne, złożone z uchybieniem terminu, nieuiszczony wpis, itp.). Na dzień sporządzania niniejszego opracowania brak jest danych obrazujących skuteczność skarg kasacyjnych.

Na koniec roku sprawozdawczego pozostało niezakończonych spraw:

- powyżej 3 do 6 miesięcy – 53 (50 rep. SA + 3 rep. SAB);
- powyżej 6 do 12 m-cy – 30 (SA – 27 + SAB – 3);
- powyżej 12 m-cy do 2 lat – 12 (rep. SA);
- powyżej 2 do 3 lat – 5 (rep. SA);
- powyżej 3 lat – 2 (rep. SA).

W stosunku do ogólnej liczby spraw niezakończonych jest to niewielka liczba, zatem problemu tzw. „spraw starych” w tut. sądzie nie ma. Przewodniczący wydziałów na bieżąco kontrolują tę grupę spraw.

W 2010 roku skargi były wnoszone przez następujące podmioty:

- osoby fizyczne – 1316,
- osoby prawne – 353,
- organizacje społeczne – 25,
- prokuratorzy – 2,
- Rzecznik Praw Obywatelskich – 0.

W widoczny sposób zmniejszyła się aktywność prokuratorów, bowiem w 2009 roku podmiot ten wniósł 17 skarg. W stosunku do ogólnej liczby zainicjowanych w 2010 roku postępowań przed tut. Sądem udział tego organu był znikomy.

Dokonując analizy pod kątem organów, których orzeczenia były przedmiotem kontroli Sądu, to skargi dotyczyły następujących organów (w nawiasach dane z 2009 r.):

- centralnych i naczelnych organów – 83 (67) skargi, w tym: 6 (9) na rozstrzygnięcia Kierownika Urzędu ds. Kombatantów i Osób Represjonowanych, 50 (35) – Ministra Finansów, 5 (5) – czynności Prezesa KRUS-u oraz 22 (18) – Prezesa ZUS-u);
- samorządowych kolegiów odwoławczych – 371 (376) skarg, w tym SKO w Białymstoku – 237 (247), w Łomży 79 (88) i w Suwałkach 55 (40);
- terenowych organów administracji rządowej – 497 (522) skargi organów Województwa Podlaskiego,
  - izb skarbowych – 331 (288);
  - inspektorów urzędów kontroli skarbowych – 0 (4);
  - dyrektora izby celnej – 209 (104);
  - innych organów – 66 (4).

Funkcjonowanie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku w roku 2010 było zbliżone do poprzedniego okresu sprawozdawczego, przy widocznym wzroście wpływu o 247 spraw. Istotny wzrost nastąpił w Wydziale Finansowym (171 spraw), wzrost liczby skarg wniesionych do sądu, a podlegających załatwieniu przez Wydział Ogólnoadministracyjny wyniósł 76 spraw.

Przyczyniła się do tego większa niż w roku poprzednim ilość skarg wniesionych w sprawach z zakresu zobowiązań podatkowych, subwencji unijnych i funduszy strukturalnych oraz spraw związanych ze stosowaniem ustawy o grach hazardowych. W sprawach dotyczących zobowiązań podatkowych tradycyjnie najwięcej skarg wniesiono na rozstrzygnięcie organów skarbowych wydane w przedmiocie podatku od towarów i usług, podatku dochodowego od osób fizycznych oraz podatku akcyzowego. Choć niewielki, to jednak zauważalny jest także wzrost skarg na decyzje wydawane w przedmiocie podatku dochodowego od osób prawnych, podatku od spadków i darowizn, podatku od nieruchomości. Z kolei w sprawach z zakresu subwencji unijnych i funduszy strukturalnych, znaczna część wniesionych w 2010 roku skarg – podobnie jak w roku poprzednim –

dotyczyła dopłat do gruntów i produkcji rolnej. Coraz większy udział w strukturze tych spraw mają sprawy dotyczące oceny wniosków o dofinansowanie ze środków Unii Europejskiej rozstrzygane na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (t.j. Dz.U. z 2009 r., Nr 84, poz. 712). Przepisy tej ustawy, po dokonanej pod koniec 2008 roku nowelizacji, umożliwiają wnoszenie skarg na pisemne informacje o negatywnych wynikach oceny projektu zgłoszonego do dofinansowania ze środków UE. W przepisach przejściowych ustawodawca zastrzegł jednak, że nie dotyczy to konkursów ogłoszonych przed dniem wejścia w życie noweli. W konsekwencji skargi mogą być wnoszone jedynie na oceny projektów zgłaszanych w konkursach ogłoszonych po 20 grudnia 2008 r. To spowodowało, że dopiero w roku 2010 odnotowano znaczny wzrost wpływu skarg w tego typu sprawach.

W Wydziale Ogólnoadministracyjnym w dalszym ciągu najliczniejszą grupę stanowiły sprawy z zakresu prawa budowlanego (21,02 %), zagospodarowania przestrzennego (14,50 %), pomocy społecznej (12,40 %), nadto dość istotną grupę stanowiły sprawy samorządowe, z zakresu dróg publicznych, dotyczące problematyki nieruchomości, geodezji i kartografii oraz sprawy mieszkaniowe. Widoczny wzrost wystąpił w sprawach dot. samorządu terytorialnego (z 34 do 52 spraw), sprawach z zakresu geodezji (z 28 do 45), mieszkaniowych (z 11 do 33). W tej ostatniej kategorii przyczyny należy upatrywać w grupie 20-tu jednorodnych spraw dot. cofnięcia równoważnika za remont lokalu emerytowanemu policjantowi. Także należy zasygnalizować wzrost skarg kierowanych w trybie art. 154 § 1 p.p.s.a na niewykonanie wyroku Sądu (z 7 spraw do 20-tu).

Kolejny rok umacniał kierunek stosowania w orzecznictwie WSA w Białymstoku **regulacji prawa wspólnotowego**, co z uwagi na przedmiot postępowania, najbardziej było widoczne w orzecznictwie Wydziału Finansowego i przedstawione w omówieniu poszczególnych rodzajów spraw.

W tym miejscu można przypomnieć przykładowe problemy:

W pierwszej kolejności warto zwrócić uwagę na dwa wyroki, w których Sąd musiał rozstrzygnąć spór na gruncie rozwiązań prawnych dotyczących strony postępowania podatkowego. W sprawach I SA/Bk 192/10 i I SA/Bk 217/10 Sąd stwierdził, że rozwiązanie spółki cywilnej nie oznacza, że ustał byt prawny podmiotów uprawnionych do występowania w charakterze stron postępowania

podatkowego o stwierdzenie nadpłaty i zwrotu nienależnie zapłaconego podatku akcyzowego, prowadzonego w ramach wznowienia tego postępowania na podstawie art. 240-246 Ordynacji podatkowej. Działający w imieniu rozwiązanej spółki cywilnej jej byli wspólnicy, jako osoby fizyczne posiadają przymiot stron postępowania w rozumieniu art. 241 § 1 w związku z art. 133 o.p. W prowadzonym w tym trybie postępowaniu, każdy z byłych wspólników spółki cywilnej ma prawo do rozstrzygnięcia o stwierdzeniu nadpłaty i zwrocie nienależnie zapłaconego podatku akcyzowego, w części odpowiadającego mu udziału we współwłasności części ułamkowej, powstałej po rozwiązaniu spółki cywilnej. Taki właśnie szeroki sposób rozumienia pojęcia strony opisanego wyżej postępowania podatkowego należy przyjąć mając na uwadze obowiązek realizacji zasady praworządności (art. 120 o.p.) i zasady budzenia zaufania do organów administracji (art. 121 § 1 o.p.), które pozostają spójne z regułami ustrojowymi zawartymi w art. 2 i art. 64 ust. 2 w związku z art. 7 i 8 Konstytucji RP, a także z zasadą zapewnienia efektywności prawa Unii Europejskiej (art. 4 ust. 3 Traktatu Unii Europejskiej).

Z kolei w sprawach I SA/Bk 3/10 oraz I SA/Bk 4/10 odniesiono się do pojęcia „miejsca zamieszkania” zawartego w art. 3 rozporządzenia Rady (EWG) Nr 918/83 z 28 marca 1983 r. ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych. Zgodnie z tym przepisem – zwolnienie z należności celnych dotyczy zasadniczo mienia osobistego, które było używane przez osobę zainteresowaną w jej poprzednim miejscu zamieszkania oraz jest przeznaczone do użytku w takim samym celu w nowym miejscu stałego zamieszkania. Zdaniem Sądu przez wskazane „miejsce zamieszkania” należy rozumieć miejsce, które stanowi miejsce normalnego życia osoby przesiedlającej się, miejsce, w którym koncentrowały się jej sprawy życiowe.

W sprawie I SA/Bk 273/10 spór dotyczył m.in. zakwalifikowania samochodu typu pick-up do odpowiedniej pozycji Taryfy Celnej. Sąd podzielił stanowisko organów celnych, klasyfikujące ten pojazd do pozycji CN 8703 (tj. pojazdy przeznaczone zasadniczo do przewodu osób) stwierdzając, że podstawowym kryterium, które powinno być brane pod uwagę w procesie klasyfikacji jest przeznaczenie pojazdu zasadniczo do przewodu osób. Dopiero niespełnienie tego podstawowego warunku oznacza, iż nie jest możliwe zaklasyfikowanie do tej grupy. Sąd wskazał, że stanowisko takie przedstawił Trybunał Sprawiedliwości w



orzeczeniu z dnia 6 grudnia 2007 r. C-486/06, stwierdzając jednocześnie, że przeznaczenie to określa ogólny wygląd pojazdu i ogół cech tego pojazdu, nadający mu zasadnicze przeznaczenie. Trzeba też dodać, że Sąd w sprawie tej wyraził pogląd, że wyrok Trybunału Sprawiedliwości wydany w trybie art. 234 TWE ma wymiar erga omnes i wywiera skutek prawny wstecz.

W sprawie I SA/Bk 562/09 Sąd wyraził pogląd, że celem nakreślonym przez art. 5 ust. 6 Szóstej Dyrektywy VAT (obecnie art. 16 Dyrektywy 112) było objęcie opodatkowaniem również tych nieodpłatnych przekazów towarów, które związane były z prowadzonym przedsiębiorstwem. Jednak, zdaniem Sądu, w stanie prawnym obowiązującym od 1 czerwca 2005 r. wykładnia przepisów art. 7 ust. 2 i 3 u.p.t.u. pozwalająca w zgodzie z art. 5 ust. 6 Szóstej Dyrektywy (obecnie art. 16 Dyrektywy 2006/112/WE) na opodatkowanie przekazywanych towarów na cele związane z prowadzonym przedsiębiorstwem musi zostać uznana za niedopuszczalną wykładnię contra legem, naruszającą przy tym art. 217 i art. 2 Konstytucji.

W sprawie I SA/Bk 483/10 Sąd uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną Ministra Finansów, w której organ stwierdził, że skarżąca Spółka może dokonać obniżenia podstawy opodatkowania lub kwoty podatku należnego w związku z wystawieniem faktury korygującej wyłącznie w sytuacji, kiedy przed upływem terminu do złożenia deklaracji podatkowej za dany okres rozliczeniowy będzie posiadał potwierdzenie odbioru korekty faktury przez kontrahenta. Zdaniem Sądu określony w art. 29 ust. 4 a u.p.t.u. warunek posiadania potwierdzenia odbioru faktury korygującej jest sprzeczny z prawem UE, bowiem stanowi środek krajowy naruszający w nadmiernym stopniu cele i treść Dyrektywy 112.

W sprawie I SA/Bk 286/10 Sąd uchylił zaskarżoną interpretację indywidualną Ministra Finansów, w której organ stwierdził, że kopie faktur VAT muszą być przechowywane w formie papierowej. Sąd zauważył, że ani przepisy prawa UE, ani też przepisy krajowe nie dają jednoznacznej odpowiedzi na pytanie: czy kopie faktur VAT dokumentujących dokonaną sprzedaż, wystawionych w formie papierowej muszą być przechowywane przez podatnika w wersji papierowej, czy też możliwe jest ich archiwizowanie w formie elektronicznej? Zdaniem Sądu, celowościowa interpretacja przepisów art. 246 Dyrektywy 112 oraz przepisów § 112 i przepisów § 21 rozporządzenia Ministra

Finansów z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwrotu podatku niektórym podatnikom, wystawiania faktur, sposobu ich przechowywania oraz listy towarów i usług, do których nie mają zastosowania zwolnienia od podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 212, poz. 1337 ze zm.), prowadzi do wniosku, że funkcja kontrolna kopii faktur jest zapewniona także wówczas, gdy są one przechowywane w formie elektronicznej i drukowane na żądanie uprawnionego organu, przy jednoczesnym zachowaniu wymogu oznaczenia ich wyrazem „KOPIA”.

W kilkunastu sprawach dot. orzeczeń, w których podstawą rozstrzygnięć administracji były przepisy ustawy o grach hazardowych z 19 listopada 2009 r. Sąd ustosunkował się do zarzutu naruszenia wskazaną ustawą prawa UE – Dyrektywy Nr 98/34 /WE i Rady z 22 czerwca 1998 r. w sprawie ustanowienia procedury wymiany informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz przepisów dot. usług społeczeństwa informacyjnego (np.: I SA/Bk 253/10, I SA/Bk 533/10, I SA/Bk 537/10, I SA/Bk 599/10, I SA/Bk 603/10).

Także w Wydziale Ogólnoadministracyjnym sięgano do regulacji prawa unijnego, czego przykładem mogą być sprawy: II SA/Bk 288/10, II SA/Bk 55/10, II SA/Bk 548/09.

W pierwszej z wymienionych spraw – dot. lokalizacji inwestycji celu publicznego w postaci elektrowni wiatrowej o mocy 1200 KW (sprawa została omówiona w rozdziale „Lokalizacja inwestycji celu publicznego”) skład orzekający dokonał oceny co do możliwości uznania jako inwestycji celu publicznego spornej elektrowni na podstawie Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (zmieniającej i w następstwie uchylającej Dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE).

Ocenił, iż wymieniona Dyrektywa – jak sam tytuł stanowi – promuje wykorzystanie odnawialnych źródeł energii zobowiązując Polskę jako członka UE do przestawienia produkcji energii w taki sposób, by ze źródeł odnawialnych do 2020 roku uzyskiwać 20 % energii. Sposób realizacji zalecenia pozostawiony został suwerennym decyzjom krajów członkowskich. Bezpośrednie powołanie się przez jednostkę na treść Dyrektywy istnieje wtedy gdy jej postanowienia są jasne, precyzyjne i bezwarunkowe. Takiego charakteru nie mają postanowienia

Dyrektywy 2001/28/WE. W świetle zapisów Dyrektywy państwa członkowskie mają do 30 czerwca 2010 r. powiadomić Komisję o swoich krajowych planach działania w zakresie energii z odnawialnych źródeł. Żadne z postanowień Dyrektywy nie stanowi, iż wyłącznie poprzez nadanie urządzeniom wytwarzającym energię z odnawialnych źródeł charakteru inwestycji publicznych zamierzone cele uda się osiągnąć. Dlatego podzielono ocenę organu, iż elektrownia wiatrowa nie stanowiła inwestycji celu publicznego.

W sprawie II SA/Bk 55/10 w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej na podstawie ustawy o transporcie drogowym na posiadacza licencji wspólnotowej (sprawa omówiona w rozdziale „Sprawy dot. dróg publicznych i transportu”) Sąd wyjaśnił, że z dniem przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej prawo wspólnotowe stało się częścią krajowego porządku prawnego (Traktat podpisany w Atenach w dniu 16 kwietnia 2003 r. został ogłoszony w Dz.U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864). Konsekwencją tego stanu rzeczy jest bezpośrednie stosowanie przepisów prawa wspólnotowego zarówno pierwotnego, czyli traktatów, jak również prawa pochodnego (wtórne), do którego zalicza się między innymi rozporządzenia uzupełniane orzecznictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości (ETS). Wykonywanie międzynarodowego zarobkowego przewozu drogowego rzeczy na terytorium Wspólnoty regulują przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 881/92. Zgodnie z art. 3 ust. 2 tego rozporządzenia licencja wspólnotowa wydawana jest przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 5 i 7, każdemu przewoźnikowi wykonującemu zarobkowo drogowy przewóz rzeczy, który prowadzi działalność w Państwie Członkowskim, zgodnie z przepisami tego Państwa Członkowskiego. Z kolei w myśl art. 5 ust. 3 licencja wspólnotowa odpowiada wzorowi, określone w załączniku I, który ustanawia również warunki dotyczące jego wykorzystania, zawarte w przepisach ogólnych. Zgodnie zaś z treścią tych warunków, posiadacz licencji wspólnotowej na terytorium każdego Państwa Członkowskiego musi stosować się do przepisów ustawowych i administracyjnych obowiązujących w tym państwie, w szczególności w odniesieniu do transportu i ruchu drogowego. Treść regulacji zawartych w art. 3 ust. 2 i art. 5 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 881/92 wskazuje, że każdy przewoźnik wykonujący na podstawie licencji wspólnotowej zarobkowo drogowy przewóz rzeczy, obowiązany jest prowadzić tę działalność zgodnie z przepisami obowiązującymi w Państwie Członkowskim

miejsca prowadzenia działalności. Oznacza to, że przepisy rozporządzenia Rady (EWG) Nr 881/92 nie regulują w sposób wyczerpujący wykonywania licencji wspólnotowej nakazując prowadzenie jej zgodnie z przepisami prawa krajowego.

W sprawie II SA/Bk 548/09 w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia Sąd przypomniał, że przepisy prawa polskiego, obejmujące ochronę środowiska, stanowią implementację prawa wspólnotowego. Dlatego w odniesieniu do przepisów prawa polskiego o postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko (tak przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, jak i na obszary Natura 2000) niezbędnym jest zapewnienie nie tylko ich formalnej zgodności z Dyrektywą Rady z dnia 27 czerwca 1988 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.Urz. UE.L.85.175.40 ze zm.) i Dyrektywą Rady Nr 92/43 z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdział 1, tom 02, str. 102-145), ale także takie ich stosowanie i interpretacja, które zapewnią praktyczną i skuteczną realizację celów obu Dyrektyw (art. 249 TWE), a w razie ewentualnych wątpliwości ich usuwanie w drodze wykładni zgodne z prawem wspólnotowym.

Reasumując, stwierdzić należy, iż tuż. Sąd w działalności orzeczniczej w 2010 roku uwzględniał regulacje wspólnotowe traktując je jako część krajowego porządku prawnego.

W dalszym ciągu ważną rolę w orzecznictwie WSA w Białymstoku zajmowało **orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego**. Tak jak poprzednio uważano, że stwierdzenie przez TK niezgodności przepisu z Konstytucją stanowi przesłankę wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego decyzją ostateczną wydaną w oparciu o niekonstytucyjny przepis także wówczas, gdy wyrok TK zapadł po wydaniu takiej decyzji. W sytuacjach obejmujących taki stan faktyczny, w oparciu o przepis art. 145 § 1 pkt. 1 lit. „b” p.p.s.a. uchylano zaskarżoną decyzję.

Przykładem zastosowania w sprawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego może być kilkanaście spraw (np.: II SA/Bk 203/10, II SA/Bk 204/10, II SA/Bk 238/10, II SA/Bk 221/10, II SA/Bk 219/10, II SA/Bk 245/10) uchylających decyzje w przedmiocie opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości wskutek wejścia w

życie nowego planu zagospodarowania przestrzennego – problem zasygnalizowany w rozdziale „Opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości wskutek uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego”.

Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 9 lutego 2010 roku sygnatura akt P 58/08 orzekł, iż art. 37 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz.U. Nr 80, poz. 717 ze zm.) w zakresie, w jakim wzrost wartości nieruchomości odnosi się do kryterium faktycznego jej wykorzystywania w sytuacjach, gdy przeznaczenie nieruchomości zostało określone tak samo jak w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego uchwalonym przed 1 stycznia 1995 r., który utracił moc z powodu upływu terminu wyznaczonego w art. 87 ust. 3 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 i 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd stwierdził, że orzeczenie TK rzutuje na ocenę legalności zaskarżonych decyzji, albowiem decyzje organów zostały wydane na podstawie art. 36 ust. 4 oraz art. 37 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, a normy tych przepisów pozostają w integralnym, logicznym związku z przepisem art. 37 ust. 1 ustawy. Wskazał, iż na skutek orzeczenia TK zaistniała przesłanka do wznowienia postępowania administracyjnego zakończonego zaskarżonymi decyzjami (art. 145 § 1 „a” K.p.a.). W sytuacji zaś, gdy Sąd administracyjny stwierdzi wystąpienie którejs z przesłanek wznowienia postępowania, określonych w przepisach art. 145 § 1 oraz art. 145 § 1 „a” K.p.a., jest obowiązany uchylić zaskarżoną decyzję na podstawie przepisu art. 145 § 1 pkt. 1 lit. „b” ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Zalecił, by przy ponownym rozpoznaniu sprawy organy administracji rozstrzygnęły kwestie ewentualnego ustalenia opłaty planistycznej po uprzednim dokonaniu ustaleń i oceny, czy przeznaczenie nieruchomości w planie zagospodarowania przestrzennego uchwalonym przed 1 stycznia 1995 roku oraz w planie nowym zostały określone tak samo.

Widoczny skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego dla orzecznictwa tut. Sądu stanowiły dość liczne sprawy ze skarg na czynność odmowy zwrotu części opłaty za wydanie karty pojazdu. Z powołaniem się na wyrok TK z dnia 17 stycznia 2006 r. w sprawie K 6/04 stwierdzający niekonstytucyjność § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie wysokości opłat za kartę pojazdu (Dz.U. Nr 137, poz. 1310 ze zm.) przy odroczeniu mocy obowiązującej tego przepisu do dnia 1 maja 2006 r. – w kilkunastu sprawach Sąd

stwierdził bezskuteczność czynności odmowy, potwierdzając uprawnienie skarżących do zwrotu części opłaty za wydanie karty pojazdu w kwocie 425 złotych (np.: II SA/Bk 699/09, II SA/Bk 535/10, II SA/Bk 616/10, II SA/Bk 617/10). Sprawy te zostały omówione w rozdziale dot. dróg publicznych i transportu.

Istotną problematykę, związaną z zastosowaniem przez Sąd wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 czerwca 2008 r. sygn. akt P 23/07 dot. rozporządzenia RM z dnia 30 lipca 2002 r. w sprawie wykazu chorób zawodowych, przy odroczeniu utraty mocy obowiązującej niekonstytucyjnego przepisu zawiera sprawa II SA/Bk 536/09 (omówiona w rozdziale „Sprawy z zakresu ochrony zdrowia”). Sąd uznał tam, że pomimo stwierdzonej niezgodności rozporządzenia z Konstytucją, mogło być ono podstawą orzekania w sprawie choroby zawodowej, skoro Trybunał zdecydował o utrzymaniu mocy obowiązującej rozporządzenia do dnia 2 lipca 2009 r., aby pozostawić ustawodawcy czas na przygotowanie zmian legislacyjnych i zapobiec powstaniu luki prawnej uniemożliwiającej wydawanie decyzji w sprawach o stwierdzenie choroby zawodowej.

Wyrok w sprawie II SA/Bk 536/09 odbiega od zdecydowanej praktyki orzeczniczej tut. Sądu (uwzględniającej skargi po stwierdzeniu niekonstytucyjności przepisu, na którym oparto decyzję) z powodu szczególnej problematyki – chorób zawodowych i (podanej w jego uzasadnieniu) możliwości powstania luki prawnej skutkującej niemożnością orzekania w przedmiocie chorób zawodowych do czasu wydania nowego rozporządzenia.

Generalnie w orzecznictwie tut. Sądu wielokrotnie powoływano się na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego (np.: II SA/Bk 627/09, II SA/Bk 191/10, II SA/Bk 726/09, II SA/Bk 610/10, I SA/Bk 217/10, I SA/Bk 93/10, I SA/Bk 157/10, I SA/Bk 257/10).

Stanowi to wyraz uznania dla roli TK oraz jego orzeczeń w stosowaniu prawa.

W tym miejscu należy zasygnalizować problem skutków prawnych wyroków TK stwierdzających niezgodność wykładni aktów normatywnych z Konstytucją, która nie powoduje utraty mocy obowiązującej przepisu. Jest on bardzo istotny, a przy tym sporny (uchwała SN z dnia 17 grudnia 2009 r., III PZP 2/09). Był przedmiotem dyskusji w tut. sądzie – zgodnie z zaleceniem Biura Orzecznictwa – przy tym nie udało się wśród sędziów WSA w Białymstoku wypracować jednolitego stanowiska. Zostało ono przekazane BO w sprawozdaniu

z narady z dnia 15 listopada 2010 r. Uczestnicy narady wskazywali na liczne wyroki tut. Sądu (w tym wydane w roku sprawozdawczym) uwzględniające następstwa stwierdzonej przez TK niekonstytucyjności zakresowej norm prawa materialnego, stanowiących podstawę prawną zaskarżonej decyzji. W takich przypadkach uchylano decyzję, upatrując w wyroku TK podstawy do wznowienia postępowania administracyjnego.

Wyrazem uznania dla orzeczeń TK dla stosowania prawa było skierowanie, w sprawie II SA/Bk 21/10, postanowieniem z dnia 10 czerwca 2010 r. przez skład orzekający pytania prawnego na podstawie art. 193 Konstytucji RP. Sąd zwrócił się z zapytaniem: „czy przepis art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz.U. z 2005 r., Nr 169, poz. 1419 ze zm.: Dz.U. z 2006 r., Nr 220, poz. 1600, Dz.U. z 2008 r., Nr 201 poz. 1237, Dz.U. z 2008 r., Nr 223, poz. 1475) jest zgodny z art. 2, art. 32 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 21 ust. 2, art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.” Zostało ono omówione w rozdziale „Sprawy z zakresu wyłączenia i zwrotu nieruchomości.”

W uzasadnieniu wyroku w sprawie II SA/Bk 282/10 Sąd wyłożył, w jakich sytuacjach należy kierować pytania prawne, podkreślając, że takim uzasadnieniem są wątpliwości Sądu, a nie strony. Tylko realne wątpliwości prawne, dotyczące wykładni konkretnego przepisu prawa, poza tym stanowiącego podstawę prawną wyroku mogą być przedmiotem pytania prawnego skierowanego do Trybunału Konstytucyjnego.

W orzecznictwie Sądu w 2010 roku utrwalano, w sposób widoczny, praktykę sięgania do **Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej**. Przykładem spraw, w których składy orzekające powoływały się na przepisy ustawy zasadniczej (najczęściej art. 2, 8, 21, 22, 31, 32, 64, 65, 78, 87) mogą być sprawy: II SA/k 358/09, II SA/Bk 726/09, II SA/Bk 362/10, II SA/Bk 364/10, II SA/Bk 536/09, II SAB/Bk 54/09, II SAB/Bk 34/10, I SA/Bk 227/09, I SA/Bk 518/09, I SA/Bk 192/10, I SA/Bk 217/10.

Jako reprezentatywną można przytoczyć sprawę II SA/Bk 726/09 (opisaną w rozdziale „Sprawy z zakresu funkcjonowania samorządu terytorialnego”), w której Sąd stwierdził nieważność uchwały rady miejskiej w sprawie zasad odpłatności za pobyt w dziennym domu pomocy społecznej uznając, że przyjęcie identycznego kryterium ustalenia zasad odpłatności za pobyt w domu pomocy społecznej i dziennym domu pomocy (ośrodku wsparcia) budzi wątpliwość z

punktu widzenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa (art. 32 Konstytucji RP).

Inną ilustracją może być sprawa II SA/Bk 362/10, w której zawarto szerokie rozważania na temat konstytucyjnej ochrony prawa własności w kontekście władztwa planistycznego gminy.

W sprawie II SA/Bk 758/09 Sąd rozważał, czy właściciele działek sąsiadujących z nieruchomością podlegającą podziałowi posiadają interes prawny do udziału w postępowaniu podziałowym. Wskazał, że przepisy ustawy o gospodarce nieruchomościami muszą być interpretowane w sposób, który zapewnia ochronę prawa własności także właścicielom działek sąsiadujących z nieruchomością podlegającą podziałowi w wyniku którego działki te (sąsiednie) pozbawiane są dostępu do drogi publicznej. Przyjęcie przeciwnej koncepcji prowadziłoby do naruszenia konstytucyjnej zasady równości (art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji) oraz - w tym kontekście - zasady ochrony własności (art. 64 ust. 2 Konstytucji).

W sprawie II SA/Bk 364/10 tutejszy Sąd podkreślił, że regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy ma charakter prawa miejscowego, w rozumieniu art. 40 ustawy o samorządzie gminnym, a zatem na zasadzie art. 87 ust. 2 Konstytucji RP stanowi źródło powszechnie obowiązującego prawa na obszarze gminy, która go uchwaliła. Z uwagi na charakter prawny takiego regulaminu, jego postanowienia powinny być formułowane wyłącznie na podstawie upoważnienia ustawowego i w jego granicach. Zatem rada w regulaminie nie może zamieszczać postanowień wykraczających poza ramy określone w art. 4 ust. 2 pkt 1 – 8 ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

W sprawie I SA/Bk 528/09 Sąd oddalił skargę od decyzji odmawiającej umorzenia zaległości w podatku rolnym dzieląc ocenę organu, że w sprawie nie występuje ważny interes podatnika lub interes publiczny, który przemawiałby za umorzeniem zaległości. Jednocześnie wskazał, że nawet wykazanie istnienia którejś z wymienionych przesłanek nie zobowiązuje organu do zastosowania ulgi, ale to umożliwia. Organ podatkowy w pierwszej kolejności powinien wyważyć interes jednostki i interes majątkowy Skarbu Państwa lub gminy. Zasadą konstytucyjną jest bowiem obowiązek każdego obywatela do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków (art. 84 Konstytucji RP).



W sprawie I SA/Bk 192/10 Sąd wyraził stanowisko, że byli wspólnicy spółki cywilnej posiadają przymiot stron w rozumieniu art. 241 § 1 w związku z art. 133 ordynacji podatkowej w prowadzonym w trybie nadzwyczajnym postępowaniu o stwierdzenie nadpłaty i zwrot niesłusznie zapłaconego podatku akcyzowego. Taki sposób rozumowania sąd wyprowadził stosując wykładnię prokonstytucyjną wymienionych przepisów, uwzględniającą brzmienie art. 2 i art. 64 ust. 2 w związku z art. 7 i 8 Konstytucji RP, a także skutki wynikające z wyroku ETS wydanego w sprawie C-313/05.

Stosowano prokonstytucyjną wykładnię prawa uznając regulację ustawy zasadniczej jako wzorzec interpretacyjny. Składy orzekające często wprost stwierdzały, że podmioty stosujące prawo, w tym sądy, mając na uwadze treść art. 8 ust. 2 Konstytucji winny, w razie wątpliwości, przyjmować takie znaczenie przepisów prawnych, które nie będzie kolidowało z normami konstytucyjnymi (I SA/Bk 227/09). Jako reprezentatywny wyrok ilustrujący realizację prokonstytucyjnej wykładni prawa można podać sprawę II SAB/Bk 54/09, w której sąd stwierdził: „przy wykładni pojęcia „informacja publiczna” należy kierować się art. 61 Konstytucji RP, w myśl którego prawo do informacji jest publicznym prawem obywatela, realizowanym na zasadach skonkretyzowanych w ustawie”. Tezę tę powtórzono wielokrotnie w innych sprawach z zakresu informacji publicznej przy definiowaniu tej instytucji prawnej.

Dodać należy, że spraw, w uzasadnieniu wyroków których składy orzekające powoływały się na Konstytucję RP dokonując wykładni prawa zgodnie z duchem ustawy zasadniczej było w roku sprawozdawczym znacznie więcej niż do tej pory.

Także w tym miejscu należy wskazać, że coraz śmielej sąd dokonywał badania zgodności akt wykonawczego, np. rozporządzenia z ustawą lub ustawą zasadniczą. Jako przykład może służyć kilkanaście wyżej omówionych spraw dotyczących cofnięcia emerytowanemu policjantowi prawa do równoważnika pieniężnego za remont lokalu (np. II SA/Bk 553/10, II SA/Bk 588/10, II SA/Bk 589/10), w których uznano przepisy rozporządzenia jako wykraczające poza upoważnienie ustawowe i odmówiono ich zastosowania. Sąd ustalił, że skoro przyznanie skarżącemu równoważnika za remont nastąpiło decyzją wydaną w roku 1998, tj. w okresie, gdy treść upoważnienia ustawowego z art. 91 ust. 2 ustawy o Policji nie zawierała w ogóle zapisu pozwalającego na domniemanie

umocowania do „poszerzenia” przepisem wykonawczym kręgu uprawnionych do równoważnika, to norma przepisu wykonawczego wykraczająca poza upoważnienie ustawowe nie mogła stanowić ważnej podstawy do nabycia uprawnienia do równoważnika pieniężnego za remont lokalu.

Sąd nie widział możliwości zastosowania przepisu rozporządzenia wykraczającego poza upoważnienie ustawowe wyraźnie oceniając: „zamieszczony w przepisach wykonawczych wydanych do art. 91 ustawy o Policji, zapis o odpowiednim stosowaniu w stosunku do emerytów policyjnych obowiązujących wobec policjantów zasad przyznawania równoważnika pieniężnego za remont lokalu, był normą wykraczającą poza upoważnienie ustawowe”.

Innym przykładem może być sprawa II SA/Bk 160/10, w której badano zgodność § 7 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia MSWiA z 20 grudnia 2001 r. w sprawie postępowania z kierowcami naruszającymi przepisy ruchu drogowego (Dz. U. Nr 236, poz. 1998) z Konstytucją oraz ustawą Prawo o ruchu drogowym z 20 czerwca 1997 r. Sprawa dotyczyła skierowania kierowcy na badania kontrolne w celu sprawdzenia kwalifikacji do prowadzenia pojazdów przy przekroczeniu limitu punktów karnych, a problem dotyczył tego, czy kierowca musi poddać się temu sprawdzeniu nie tylko w kategorii prawa jazdy, w której „zdobył” punktu karne, ale i w stosunku do pozostałych kategorii posiadanych praw jazdy.

Sąd badał sprawę w kontekście konstytucyjnej zasady równości wobec prawa (art. 32 konstytucji) i nie stwierdził niekonstytucyjności spornego § 7 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia poprzez złamanie zasady równości wobec prawa wskutek kierowania na egzamin kontrolny w zakresie wszystkich posiadanych kategorii uprawnień. Także nie stwierdził przekroczenia przepisami wykonawczymi upoważnienia ustawowego. W uzasadnieniu Sąd stwierdził: „z zasady równości wobec prawa wynika nakaz jednakowego traktowania podmiotów w obrębie jednej klasy (kategorii) oraz dopuszczalność różnicowania sytuacji tych podmiotów tylko z uwagi na racjonalne i istotne kryterium, wagę interesu, któremu zróżnicowanie ma służyć oraz pozostawanie kryterium różnicowania z wartościami konstytucyjnymi uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych (vide wyrok TK z 07.02.2006 r., SK 45/04, OTK-A 2006/2/15). Zdaniem sądu nie można mówić o nieuzasadnionym zróżnicowaniu sytuacji kierowców, którzy są kierowani na sprawdzenie uprawnień w takim zakresie, w jakim je posiadają.

Oceny sprawy nie zmienia argumentacja (...) sprowadzająca się do wykazywania, że przepis § 7 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego został wydany z przekroczeniem upoważnienia ustawowego i jako taki nie może stanowić ważnej podstawy prawnej dla działań starosty orzekającego o skierowaniu na kontrolne sprawdzenie kwalifikacji kierowcy w zakresie wszystkich posiadanych uprawnień. Podkreślić należy, że – póki co – nie została podważona konstytucyjność delegacji ustawowej zamieszczonej w art. 130 ust. 4 pr. o ruchu drogowym. Dopiero orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego potwierdzające niekonstytucyjność upoważnienia ustawowego zawartego w powyższym przepisie spowodowałaby utratę jego mocy obowiązującej w zakresie, w jakim konstytuuje on delegację ustawową. W konsekwencji nastąpiłaby też utrata mocy obowiązującej przepisu rozporządzenia wykonawczego, ściśle powiązanego z delegacją ustawową (...)"

Spojrzenie na treść § 7 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia wykonawczego poprzez pryzmat wartości, które przyświecać miały organowi wykonawczemu przy określaniu mechanizmu kierowania na kontrolne sprawdzenie kwalifikacji kierowcy naruszającego zasady ruchu drogowego, nie pozwala na uznanie stwierdzenia „w zakresie wszystkich posiadanych przez niego kategorii praw jazdy” za stwierdzenie wykraczające poza zakres upoważnienia ustawowego.”

W omawianej problematyce należy także wspomnieć o praktyce badania przez składy orzekające zakresu i zgodności regulacji prawa miejscowego z ustawą. Tu jako ilustracja może służyć sprawa II SA/Bk 627/09 dotycząca zgodności z prawem regulaminu utrzymania czystości i porządku w gminie. Sąd stwierdził niedopuszczalność zamieszczenia w przepisach prawa miejscowego regulacji wykraczających poza upoważnienie wynikające z ustawy.

W orzecznictwie WSA w Białymstoku za 2010 rok bardzo zauważalne było szerokie odnoszenie się do linii orzeczniczej sądów administracyjnych, a szczególnie NSA. Powoływano się powszechnie na uchwały, jak i orzeczenia innych sądów w uzasadnieniu stanowiska zajętego przez składy orzekające tutejszego Sądu.

Powyższe podyktowane jest priorytetowym zadaniem Sądu – dążenia do ujednolicenia linii orzecznictwa.

Jednak nawet przy najbardziej zaangażowanym dążeniu do zapewnienia tej jednolitości, nie jest to w pełni możliwe. Stąd także w orzeczeniach tutejszego Sądu dało się zaobserwować rozbieżności, aczkolwiek jednostkowe, bardzo sporadyczne. Przykładem mogą być sprawy dotyczące odszkodowania za grunty przejęte pod drogi z mocy art. 73 ustawy Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (II SA/Bk 806/09, II SA/Bk 20/10, II SA/Bk 279/10). W sprawie II SA/Bk 20/10 Sąd wypowiedział pogląd, że uprawnionym do żądania odszkodowania, o którym mowa w art. 73 ust. 4, jest podmiot będący właścicielem nieruchomości na dzień 31 grudnia 1998 r. Takie stanowisko jest potwierdzeniem stanowisk wyrażonych w wyrokach NSA z dnia 10.03.2008 r., sygn. I OSK 1981/06 i WSA w Warszawie sygn. I SA/Wa 1204/08. W sprawie zaś II SA/Bk 279/10 skład orzekający stwierdził, że stroną postępowania o ustalenie odszkodowania za przejętą z mocy prawa nieruchomość stanowiącą przedmiot współwłasności ułamkowej jest wyłącznie ten współwłaściciel nieruchomości, który złożył wniosek o odszkodowanie, bowiem przedmiot sprawy dotyczy jego uprawnienia wyrażonego „idealną” częścią rzeczy wspólnej, niezależnego od uprawnień pozostałych współwłaścicieli. W tym wypadku Sąd nawiązał do tezy wyroku WSA w Krakowie z 17.03.2008 r. sygn. II SA/Kr 810/07, zgodnie z którą złożenie wniosku przez jednego ze współwłaścicieli nieruchomości nie powoduje automatycznie wszczęcia postępowania w sprawie odszkodowania na rzecz pozostałych współwłaścicieli nieruchomości, jak też nie tamuje postępowania w sprawie odszkodowania fakt złożenia wniosku tylko przez niektórych współwłaścicieli nieruchomości.

Odnutowano także trzy sprawy, w których zgłoszono zdanie odrębne (II SA/Bk 724/09, II SA/Bk 604/09, II SA/Bk 612/09).

Pierwsze dwie wiązały się z problemem już sygnalizowanym tj. uprawnieniem rady lub organu (tego ostatniego w decyzji o warunkach zabudowy) do określenia wysokości jednorazowej opłaty z tytułu wzrostu wartości nieruchomości przy braku regulacji tej kwestii w planie zagospodarowania przestrzennego. Stanowiły zdanie odrębne, ale już przy kolejnych sprawach, w związku z ujednoczoną w orzecznictwie, w tym NSA, linią – także sędziowie, którzy wcześniej mieli inny pogląd, przychyliłi się do tej generalnej linii orzeczniczej innych sądów i tutejszego Sądu.

Zdanie odrębne w sprawie II SA/Bk 612/09 dotyczyło kwestii wygaśnięcia mandatu radnego na podstawie art. 24 lit. „f” ust. 1 i 1 lit. „a” ustawy o samorządzie gminnym stanowiącym o tym, że radny nie może prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami z wykorzystaniem mienia komunalnego gminy. W przedmiotowej sprawie wojewoda zarządzeniem zastępczym stwierdził wygaśnięcie mandatu radnego w sytuacji, gdy dzierżawił on plac (mienie gminy) pod ustawienie dwóch tablic reklamujących prowadzone przez niego usługi. Sąd uchylił to zarządzenie. Przyjął, że wykładnia przepisu art. 24 ust. 1 w zw. z art. 24 „f” ust. 1 „a” ustawy o samorządzie gminnym musi być dokonana w sposób ścisły. Powołując się na orzecznictwo TK oraz sądów administracyjnych wskazał na dwa kryteria przesądzające o tym czy działalność gospodarcza jest prowadzona z wykorzystaniem mienia komunalnego. Pierwszym jest związek funkcjonalny tego mienia z prowadzoną działalnością, drugim kryterium „powszechnej dostępności mienia komunalnego i korzystania z niego w ramach powszechnie dostępnych usług”. Zdaniem większości składu orzekającego, nie można było stwierdzić w stanie faktycznym danej sprawy związku wykorzystywanego mienia gminy z przedmiotem prowadzonej działalności gospodarczej (usługi geodezyjne), bowiem niewydzierżawienie powierzchni i nieumieszczenie tablic reklamowych nie czyniłoby żadnej przeszkody w prowadzeniu działalności gospodarczej przez radnego.

W zdaniu odrębnym natomiast dokonano odmiennej oceny polegającej na uznaniu złamania przez radnego zakazu łączenia mandatu radnego z prowadzeniem działalności gospodarczej z wykorzystaniem mienia gminy. Autor zdania odrębnego zastosował wykładnię logiczno – językową, systemową oraz celowościową. Przytoczył przyczyny ustanowienia zakazu wskazując na brak kryteriów ocennych, pozwalających na modyfikowanie zakresu nałożonego spornym przepisem obowiązku. Wskazano bardzo różnorodne sposoby dysponowania mieniem oraz to, że dla wielu rodzajów działalności gospodarczej, zważywszy na charakter czynności oferowanej przez przedsiębiorcę, mienie komunalne można wykorzystać jedynie w celu reklamowania swoich usług lub dla prowadzenia biura. Tak rozumując – w sprawie spornej związku przyczynowego nie da się wykluczyć, tym samym – zdaniem autora zdania odrębnego – przesłanki art. 24 lit. „f” ustawy samorządowej zostały spełnione.

Należy zauważyć, że przedmiot sprawy dotyczył istotnych problemów prawnych oraz dodać, że wyrokiem w sprawie II OSK 921/10 NSA nie podzielił stanowiska większości składu orzekającego. W uzasadnieniu wskazano: „Art. 24 f ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym nie wprowadza kryterium bezpośredniego związku funkcjonalnego wykorzystywania mienia komunalnego z prowadzoną działalnością gospodarczą. Korzystanie nie musi stanowić "istoty działalności gospodarczej", może to być korzystanie z mienia komunalnego w celu określonej działalności gospodarczej przez posadowienie tablic informacyjnych na mieniu komunalnym o prowadzeniu działalności gospodarczej. Trudno nie wyprowadzić związku pośredniego umieszczenia tablic informacyjnych o działalności gospodarczej z prowadzeniem działalności gospodarczej. Art. 24 f ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym nie wprowadza również drugiego kryterium, które miałyby znaczenie dla podważenia wprowadzonego zakazu. Wykorzystanie mienia komunalnego jest wystarczającą przesłanką do wygaśnięcia mandatu radnego, nie ma znaczenia, czy przy wykorzystaniu tego mienia komunalnego radny odniósł korzyści, czy też nie. Art. 24 f ust. 1 powołanej ustawy o samorządzie gminnym nie uzależnia wygaśnięcia mandatu radnego od osiągnięcia zysku z korzystania z mienia komunalnego, lecz rozstrzygający jest fakt korzystania z tego mienia.”

Dodać też należy, że kwestia problematyki wygaśnięcia mandatu radnego została omówiona na comiesięcznej naradzie sędziów tutejszego Sądu w dniu 20 września 2010 r.

W celu zobrazowania pracy orzeczniczej tutejszego Sądu można przypomnieć kilka przykładów spraw, w których rozstrzygano o istotnych problemach prawnych.

W Wydziale Finansowym poważny problem, jaki był przedmiotem rozważań Sądu, dotyczył uznania byłych wspólników rozwiązanej spółki cywilnej za strony postępowania podatkowego prowadzonego w przedmiocie zwrotu nadpłaty w podatku akcyzowym. W tej kwestii Sąd zwrócił się wcześniej do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem: czy przepisy rozdziału 14 w dziale III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa są zgodne z art. 2 i 64 ust. 1 Konstytucji RP w zakresie, w jakim pomijają byłych wspólników rozwiązanej spółki cywilnej, jako następców prawnych, wstępujących w przewidziane w przepisach

prawa podatkowego prawa tej spółki” (I SA/Bk 474/08). Wydanym 13 kwietnia 2010 r. postanowieniem o sygn. P 35/09 TK umorzył wywołane tym pytaniem prawnym postępowanie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku. W ocenie TK zarzut pominięcia ustawodawczego skierowany łącznie przeciwko przepisom rozdziału 14 działu III ordynacji podatkowej opiera się na nadmiernym uproszczeniu, a tym samym nie odpowiada wymaganiom art. 193 Konstytucji RP, w związku z art. 32 pkt 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym. W tej sytuacji składy orzekające tutejszego sądu musiały same rozstrzygnąć problem, czy wspólnik rozwiązanej spółki cywilnej posiada status strony postępowania podatkowego, prowadzonego w przedmiocie zwrotu nadpłaty w podatku akcyzowym. W kilkunastu dotyczących tego problemu wyrokach zajęto jednolite stanowisko, że „rozwiązanie spółki cywilnej nie oznacza, że ustał byt prawny podmiotów uprawnionych do występowania w charakterze stron postępowania podatkowego o stwierdzenie nadpłaty i zwrotu nienależnie zapłaconego podatku akcyzowego, prowadzonego w ramach wznowienia tego postępowania na podstawie art. 240 - 246 ordynacji podatkowej. Działający w imieniu rozwiązanej spółki cywilnej jej byli wspólnicy, jako osoby fizyczne, posiadają przymiot stron postępowania w rozumieniu art. 241 § 1 w związku z art. 133 tej ustawy. W prowadzonym w tym trybie postępowaniu, każdy z byłych wspólników spółki cywilnej, ma prawo do rozstrzygnięcia o stwierdzeniu nadpłaty i zwrocie nienależnie zapłaconego podatku akcyzowego, w części odpowiadającego mu udziału we współwłasności części ułamkowej, powstałej po rozwiązaniu spółki cywilnej.” Rozstrzygnięcia te zostały oparte na dokonanej przez sąd prokonstytucyjnej wykładni przepisów art. 241 § 1 w zw. z art. 133 ordynacji podatkowej, a także z uwzględnieniem zasady zapewniania efektywności prawa Unii Europejskiej (wyroki w sprawach I SA/Bk 192-216/10). Podobny pogląd wyrażony został w kwestii podmiotowości byłych wspólników spółki cywilnej w tzw. zwykłym postępowaniu odwoławczym w sprawie o stwierdzenie nadpłaty i zwrot nienależnie zapłaconego podatku akcyzowego (I SA/Bk 217/10).

W sprawie I SA/Bk 118/10 Sąd wyraził pogląd, że ustawa ma charakter ustawy podatkowej, jeżeli dotyczy problematyki podatkowej tzn. określa podmiot, przedmiot opodatkowania, powstanie obowiązku podatkowego, podstawę opodatkowania, zwolnienia i ulgi podatkowe, stawki podatkowe, a także określa prawa i obowiązki organów podatkowych, podatników, płatników i inkasentów, a

także ich następców prawnych oraz osób trzecich. W konsekwencji, w opinii Sądu, nie ma podstaw prawnych do dokonywania w trybie przepisów ordynacji podatkowej wykładni przepisu art. 36 ust. 4 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, dotyczącym tzw. opłaty planistycznej, nie jest to bowiem przepis prawa podatkowego.

W sprawie I SA/Bk 514/09 tutejszy Sąd rozważał pojęcie interesu publicznego zawarte w art. 179 § 1 Ordynacji podatkowej. Strona wniosła bowiem o wydanie z akt odpisów dokumentów pochodzących z toczącego się postępowania przygotowawczego. Przed rozpoznaniem wniosku organ zwrócił się do prokuratora o stanowisko w kwestii możliwości wydania przedmiotowych opisów. Ten, powołując się na dobro śledztwa, nie wyraził na udostępnienie zgody. Organ wydał postanowienie o wyłączeniu dokumentów z akt sprawy podatkowej, a następnie – na podstawie art. 179 § 1 Ordynacji podatkowej - postanowieniem odmówił stronie wydania odpisów. Ostatnio wymienione orzeczenie stało się przedmiotem kontroli sądowej. Skład orzekający w sprawie podzielił stanowisko organów podatkowych jako zgodne z prawem wskazując, że w pojęciu „interesu publicznego”, o którym mowa w art. 179 § 1 ordynacji podatkowej, mieści się także dobro prowadzonego śledztwa. Jeżeli zatem prokurator prowadzący postępowanie, z którego dokumenty pochodzą, wyraźnie zastrzegł brak zgody na ich wydanie stronie, organ był tym stanowiskiem związany.

W sprawie I SA/Bk 94/10 rozważano kryteria, którymi powinien kierować się sąd dokonując kontroli zaskarżonej negatywnej oceny wniosku o dofinansowanie projektu. Skład orzekający wskazał, że podstawowym kryterium jego oceny jest zgodność działalności administracji publicznej z prawem. Obowiązujące w ramach poszczególnych programów operacyjnych procedury wyłaniania projektów, stanowiące odniesienie również dla kontroli sądowej, nie posiadają waloru przepisów prawa powszechnie obowiązującego. Mimo to mogą stanowić kryterium kontroli, bowiem funkcjonują jako rozwinięcie normatywnych kryteriów rzetelności i bezstronności oceny wniosku o dofinansowanie, o których to kryteriach mowa w art. 31 ust. 1 ustawy z 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 712 ze zm.).

W Wydziale II dużą grupę stanowiły zasygnalizowane już sprawy dotyczące zwrotu części opłaty za wydanie karty pojazdu oraz dotyczące prawa do równoważnika pieniężnego za remont lokalu dla emerytowanego policjanta.



Zaś w sprawie II SA/Bk 637/09 Sąd zajmował się zagadnieniem maksymalnych granic obszaru analizowanego wyznaczanego na podstawie § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu ustalania wymagań dotyczących nowej zabudowy i zagospodarowania terenu w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1588 z późn. zm.). Wskazał, że wielkość tego obszaru ma służyć zachowaniu ładu przestrzennego w ramach dającej się wyodrębnić zwartej jednostki terenowej urbanistyczno-architektonicznej na danym obszarze. Niedopuszczalne jest zatem rozszerzanie jego granic jedynie w celu poszukiwania takich funkcji, cech i parametrów zabudowy, by uzasadnić formalną dopuszczalność lokalizacji zabudowy zamierzonej przez inwestora. Skład orzekający sformułował tezę, że przepis § 3 ust. 2 rozporządzenia, który wskazuje, iż obszar analizowany wyznacza się w odległości nie mniejszej niż trzykrotna szerokość frontu działki i nie mniejszej niż 50 m - należy interpretować w powiązaniu z art. 61 ust. 1 ustawy planistycznej (zasadą dobrego sąsiedztwa). Określone w § 3 ust. 2 odległości stanowią zatem limit (górną granicę) rozmiaru obszaru analizowanego, poza którymi inwestor może poszukiwać tzw. dobrego sąsiedztwa jedynie w szczególnie uzasadnionych sytuacjach.

W sprawie II SA/Bk 45/10 Sąd ocenił, że organ prowadzący postępowanie lokalizacyjne w trybie tzw. specustawy drogowej (ustawa z 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194 z późn. zm.) jest zobowiązany do poniesienia kosztów postępowania odszkodowawczego (w tym wypadku koszty szacunku rzeczoznawcy). Zdaniem składu orzekającego, według przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami w postępowaniu odszkodowawczym stosuje się ogólne zasady ustalania i obciążania takimi kosztami wynikające z Kpa. Dotyczy to zwłaszcza wydatków na opinię rzeczoznawcy majątkowego (art. 130 ust. 2 tej ustawy), które ponosi organ dopuszczający dowód (art. 262 § 1 Kpa). Powyższe zasady, z mocy art. 12 ust. 5 i art. 23 specustawy drogowej, mają zastosowanie w postępowaniu prowadzonym w trybie specustawy – o ustalenie kosztów postępowania odszkodowawczego. Wydatki na sporządzenie operatu szacunkowego są bowiem kosztami postępowania w rozumieniu art. 263 § 1 Kpa (kosztami sporządzenia opinii

biegłego). Dlatego zasady ich poniesienia powinny być ustalone w oparciu o normy Działu IX K.p.a „Opłaty i koszty postępowania”.

W sprawie II SA/Bk 632/10 sąd oddalił skargę na rozstrzygnięcie nadzorcze wojewody stwierdzające nieważność uchwały rady miejskiej o uzupełnieniu jej składu osobowego. Skład orzekający sformułował tezę, że w okresie sześciu miesięcy przed upływem kadencji rady gminy liczącej powyżej 20.000 mieszkańców, rady powiatu i sejmiku województwa, niedopuszczalne jest podejmowanie uchwały o uzupełnieniu składu osobowego tego organu. Powyższe wynika, zdaniem sądu, z wykładni celowościowej przepisu art. 194 ust. 1 zdanie ostatnie ustawy z 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1547 z późn. zm.).

W sprawie II SA/Bk 288/10 Sąd rozważał problem posiadania przez byłego pracodawcę statusu strony w postępowaniu dotyczącym stwierdzenia choroby zawodowej. Skład orzekający przesądził tę kwestię pozytywnie upatrując interes prawny tego podmiotu w treści art. 235 § 3 pkt 1 i 2 Kodeksu pracy. Wskazał, że w przypadku podejrzenia powstania choroby zawodowej w środowisku pracy występującym u byłego pracodawcy, nie jest on zwolniony z obowiązku podjęcia działań wyjaśniających etiologię choroby zawodowej, charakter i rozmiar zagrożenia chorobą a także obowiązku przystąpienia do usunięcia czynników powodujących powstanie choroby.

W sprawie II SA/Bk 3/10 bardzo dokładnie wyłożono kwestię wygaśnięcia decyzji o pozwoleniu na budowę w sytuacji bezczynności wynikającej z woli inwestora oraz w sytuacji wstrzymania robót budowlanych przez organ nadzoru budowlanego.

Powyżej przytoczone sprawy są tylko śladową ilustracją zagadnień prawa materialnego, którymi zajmował się Sąd w roku sprawozdawczym.

Dodać można ciekawy problem procesowy w sprawie o sygn. I SA/Bk 633/10 – zasygnalizowany w części dotyczącej zagadnień procesowych. W tej sprawie dwa różne sądy administracyjne (WSA w Warszawie i WSA w Białymstoku) jednocześnie uznały się na niewłaściwe (w tym samym czasie uprawomocniły się postanowienia tych Sądów o wzajemnym przekazaniu sobie sprawy). W tej sytuacji tutejszy Sąd postanowił zwrócić się do NSA o wskazanie sądu właściwego do jej rozpoznania. Choć przepisy p.p.s.a. nie przewidują takiej

procedury, to jednak dyrektywa traktowania systemu prawa jako zupełny tj. pozbawionego luk, kazała temu Sądowi znaleźć normę pośrednią, stanowiącą podstawę do takiego działania. Taką normę orzekający w tej sprawie Sąd wywiódł w drodze wnioskowania per analogiam z treści art. 14 a p.p.s.a. i stwierdził, że jeżeli w jednej sprawie sądownoadministracyjnej różne wojewódzkie sądy administracyjne jednocześnie uznały się za niewłaściwe (negatywny spór kompetencyjny), wówczas sąd pozostający w takim sporze powinien zwrócić się do NSA o wskazanie sądu właściwego do rozpoznania sprawy.

W tym miejscu wskazać jednak trzeba, że NSA w postanowieniu w sprawie II GW 13/10 NSA odrzucił wniosek o wskazanie sądu właściwego do rozpoznania sprawy argumentując, że rozpoznanie dwóch identycznych skarg nie może odbywać się równolegle, gdyż będzie występować stan sprawy w toku (art. 58 § 1 pkt 5 p.p.s.a.). NSA zwrócił również uwagę na możliwość zmiany, we własnym zakresie, postanowienia niekończącego postępowania przez sąd, który je wydał.

Niemniej istotne tezy zostały sformułowane w postępowaniu wpadkowym dotyczącym prawa pomocy, opisane w rozdziale o tym samym tytule, które dotyczyły zasad przyznawania wynagrodzenia za prawo pomocy.

Tak jak w latach poprzednich pozostawała niezmienną linią orzecznictwa tutejszego Sądu dotycząca następujących zagadnień:

- ewidencyjnego charakteru meldunku nietworzącego żadnych praw do lokalu (II SA/Bk 81/10);
- obowiązku badania przy ustalaniu czy nastąpiło opuszczenie lokalu, zamiaru osoby mającej być wymeldowaną i jego dobrowolności oraz trwałości (II SA/Bk 766/10, II SA/Bk 759/10, II SA/Bk 401/10);
- wyłącznie techniczno – deklaratoryjnego charakteru zapisów w ewidencji gruntów, poprzez które nie można dochodzić uprawnień właścicielskich (II SA/Bk 253/10, II SA/Bk 790/09);
- braku prawa do nieograniczonej ingerencji władzy gminnej w procesie planistycznym (II SA/Bk 362/10);
- braku podstawy prawnej – przy braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – do określenia w decyzji o warunkach zabudowy lub przez radę gminy w uchwale stawki procentowej z tytułu wzrostu

wartości nieruchomości, o której mowa w art. 36 ust. 4 ustawy planistycznej (II SA/Bk 426/10);

- definicji „działki sąsiedniej” w postępowaniu o ustalenie warunków zabudowy (II SA/Bk 637/09);

- uwzględniania przy kwalifikacji obiektu budowlanego przede wszystkim przeznaczenia, czyli funkcji, jaką ma pełnić (II SA/Bk 54/10);

- zakresu obowiązku pozwolenia na budowę. Dotyczy to sytuacji, gdy w zgłoszonym zamierzeniu inwestycyjnym część obiektów wymaga pozwolenia na budowę, a część zgłoszenia. Wówczas całość może być wykonywana na podstawie pozwolenia (bez obowiązku składania nadto zgłoszenia co do elementów składowych). Zasada ta nie działa w odwrotną stronę – jeśli w projektowanym przedsięwzięciu obok obiektu głównego wymagającego zgłoszenia (np. boisko szkolne), znajdują się obiekty wymagające pozwolenia (np. budynek zaplecza) – to całość nie może być wykonana jedynie na podstawie zgłoszenia (II SA/Bk 669/09);

- oświadczenia o prawie dysponowania nieruchomością na cele budowlane, które – składane pod rygorem odpowiedzialności karnej – podlega, jak każdy dowód, ocenie przez organ administracji architektoniczno – budowlanej pod kątem zgodności z rzeczywistością (II SA/Bk 154/10);

- niedopuszczalności rozszerzającej interpretacji definicji inwestycji celu publicznego (II SA/Bk 288/10);

- wzrostu wartości nieruchomości, o którym mowa w art. 98a ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, który ma być podyktowany tylko i wyłącznie podziałem nieruchomości, przy czym stan nieruchomości przed podziałem przyjmuje się na dzień wydania decyzji zatwierdzającej podział, a stan nieruchomości po podziale na dzień, w którym decyzja zatwierdzająca podział stała się ostateczna (II SA/Bk 574/09);

- wystąpienia z wnioskiem o zwrot wywłaszczonej nieruchomości nie przez wszystkie osoby uprawnione, które prowadzi do odmowy uwzględnienia wniosku (II SA/Bk 733/09, II SA/Bk 139/10);

- braku prawnej przeszkody do rozpatrzenia wniosku o zwrot wywłaszczonej nieruchomości w stosunku do nowego żądania o zwrot tej samej nieruchomości złożonego po 31 grudnia 1997 r. w oparciu o przepisy ustawy o gospodarce

nieruchomościami w sytuacji rozpatrzenia wcześniejszego żądania na podstawie ustawy z 1985 r. (II SA/Bk 352/10);

- związania organów inspekcji sanitarnej orzeczeniem lekarskim wydanym w sprawach w przedmiocie stwierdzenia choroby zawodowej. Organy te, zdaniem Sądu, nie posiadają prawa do samodzielnej merytorycznej oceny dokumentacji lekarskiej prowadzącej do odmiennego rozpoznania schorzenia (II SA/Bk 8/10, I SA/Bk 795/09, II SA/Bk 536/09);

- braku atrybutu wykonalności decyzji lokalizacyjnych wydanych na podstawie specustawy drogowej, bowiem w oparciu o nie inwestor nie może rozpocząć robót budowlanych (II SA/Bk 725/09 II SA/Bk 569/09);

Także nie posiadają atrybutu wykonalności rozstrzygnięcia o ustaleniu środowiskowych uwarunkowań zgody na realizację przedsięwzięcia (II SA/Bk 713/10, 518/10).

Podsumowując działalność orzeczniczą WSA w Białymstoku w 2010 roku trzeba podać, że główną cechą była kontynuacja dotychczasowej linii orzeczniczej tutejszego Sądu. Nie stwierdzono odstępstw od utrwalonych standardów. Także starano się o zapewnienie zgodności rozstrzygnięć Sądu z uchwałami i wyrokami NSA oraz innych wojewódzkich sądów administracyjnych. W bardzo widoczny sposób zwracano uwagę na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, a ustawa zasadnicza była traktowana jako wzorzec do interpretacji przepisów stosowanych przez Sąd. Prawo wspólnotowe traktowano jako część krajowego porządku prawnego.

Wydział Informacji Sądowej ustawowe zadania wykonywał w dotychczasowej organizacji i składzie osobowym. Realizował zadania nałożone § 5 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 18 września 2003 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania wojewódzkich sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 169, poz. 1646). Zakończono w całości proces anonimizacji orzeczeń sądowych prowadzony na podstawie Zarządzenia Nr 9 Prezesa NSA z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie utworzenia Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach sądów administracyjnych i udostępniania orzeczeń przez Internet. Anonimizacja wydanych w roku sprawozdawczym orzeczeń prowadzona była na bieżąco.

W dalszym ciągu oprócz Biuletynu Informacji Publicznej prowadzona jest strona internetowa tut. sądu, na której także (mimo Centralnej Bazy Orzeczeń) zamieszczane są kończące postępowanie orzeczenia, w których sporządzono uzasadnienie. W pierwszej kolejności prezentowane były wyroki i postanowienia w sprawach budzących zainteresowanie społeczne oraz dotyczące istotnych zagadnień prawnych.

Udostępnianie akt prowadzono w czytelniku w godzinach urzędowania sądu. Udostępniono akta 885 osobom (w 2009 r. – 829 petentom). Petenci załatwiani byli bardzo sprawnie, przy krótkotrwałym oczekiwaniu na dostarczenie akt do czytelnika, dzięki dobrej współpracy z wydziałami orzeczniczymi.

Tak jak w latach poprzednich bardzo wiele informacji (np.: o stanie spraw, właściwości sądu, opłatach sądowych, sposobie uzyskania przyznania prawa pomocy, terminach, środkach odwoławczych, itp.) było udostępnianych niezwłocznie w formie ustnej – najczęściej na żądanie telefoniczne lub w siedzibie sądu.

W podręcznym rejestrze tych wniosków odnotowano telefoniczne udzielenie informacji w 1654 sprawach (w 2009 r. – 1918), natomiast osobiście w czytelniku sądu w 1621 przypadkach (w 2009 r. – 1737).

Załatwiono 14 skarg i 8 wniosków w ramach Działu VIII K.p.a oraz 21 wniosków o udzielenie informacji publicznej. Dodatkowo należy odnotować fakt wpływu 25 wniosków o udzielenie informacji w ramach współpracy z krajowymi jednostkami organizacyjnymi – głównie z komendą policji, urzędami skarbowymi, prokuraturami rejonowymi bądź okręgowymi – w związku z toczącymi się postępowaniami karnymi czy karno-skarbowymi.

W tym zakresie zarówno udostępniano orzeczenia sądowe (42 orzeczenia), jak i udzielono informacji o stanie spraw, prawomocności, wyniku postępowania kasacyjnego. Niektóre wnioski wymagały dużego nakładu pracy, bowiem obejmowały informacje na przestrzeni kilku lat.

Sprawozdanie i statystyka były przekazywane do NSA w terminach ustalonych zarządzeniami Prezesa NSA.

Przewodniczący Wydziału pełniąc funkcję rzecznika sądu w kilkunastu przypadkach udzielał mediom informacji o sprawach, wydanym orzeczeniu, statusu tego orzeczenia w zakresie prawomocności.

Ponieważ na stronie internetowej wprowadzono pozycję „wokandy”, zauważalna była większa orientacja mediów w zakresie przedmiotu sporu w zawisłych przed tut. Sądem sprawach. Ułatwia to kontakt rzecznika z mediami.

Zarówno sędziowie, jak i inni pracownicy podnosili systematycznie wiedzę zawodową.

W roku sprawozdawczym odbyło się 10 narad sędziowskich z udziałem asystentów i referendarzy. Ich przedmiotem były zagadnienia problemowe wynikające z bieżącego orzecznictwa oraz zmiany w stanie prawnym.

Sędziowie brali też udział w zewnętrznych szkoleniach i konferencjach oraz konferencjach naukowych.

Niemają jest wykaz publikacji sędziów i asystentów tut. sądu. Przedstawiał się on następująco:

### **Sędziowie**

#### Sędzia WSA dr Piotr Pietrasz

- glosa do wyroku NSA z dnia 16 lipca 2009 r., sygn. akt I FSK 1259/08, niepubl., Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2010, nr 4, s. 190-204 (współautor J. Siemieniako),
- rozdział: Ustrój sądów administracyjnych (w całości), podrozdziały: Prawo do sądu w sprawie administracyjnej, Pojęcie postępowania sądowoadministracyjnego i jego przedmiot, Inne akty i czynności w zakresie administracji publicznej, Pisemne interpretacje przepisów prawa podatkowego, wprowadzenie do rozdziałów VII – X, XV (w:) P. Pietrasz, R. Suwaj (red.) Postępowanie sądowoadministracyjne. Ćwiczenia, Warszawa 2010,
  - „Oddziaływanie wyroków wojewódzkich sądów administracyjnych w czasie - wybrane zagadnienia” (w:) Białostockie Studia Prawnicze 2010, z. 7, s. 334-346,
  - „Opodatkowanie garaży stanowiących odrębną własność podatkiem od nieruchomości”, Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych 2010, nr 4 (współautor Anna Gąsowska),
  - „Oszacowanie podstawy opodatkowania w świetle realizacji zasady prawdy materialnej” Przegląd Podatkowy 2010, nr 10 (część 1), nr 11 (część 2), współautor J. Siemieniako,

- „Skutki związania organu podatkowego oceną prawna i wskazaniami orzeczenia sądu administracyjnego. Kilka uwag na temat art. 153 p.p.s.a.” (w:) S. Wrzosek, M. Domagała, J. Izdebski, T. Stanisławski, Przegląd dyscyplin badawczych pokrewnych nauce prawa i postępowania administracyjnego. Zjazd Katedr Prawa administracyjnego i Postępowania Administracyjnego, Kazimierz Dolny nad Wisłą, 19-22 września 2010 r., Lublin 2010,
- „Procedura wymierzenia opłaty planistycznej” (w:) G. Liszewski (red.) Opłaty samorządowe w Polsce - problemy praktyczne, Białystok 2010 (współautor R. Suwaj),
- „Realizacja zobowiązań podatkowych” (w:) L. Etel (red.) System prawa finansowego. T. 3. Prawo daniowe,
- „Rygor natychmiastowej wykonalności a przerwanie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego” Przegląd Podatkowy 2010, nr 4,
- „Sądowa kontrola działalności administracji skarbowej a kryzys finansowy (w:) E. Ruśkowski, I. Zawierucha (red.) Finanse publiczne i prawo finansowe w Europie Centralnej i Wschodniej w warunkach kryzysu finansowego, Białystok, Lwów 2010,
- „Sądowa kontrola interpretacji oraz decyzji - współzależność postępowań” Przegląd Podatkowy 2010, nr 9 (współautor) W. Sawczuk,
- „Skarga gminy do sądu administracyjnego na decyzję wydaną w postępowaniu podatkowym, w którym w pierwszej instancji orzekł organ podatkowy reprezentujący daną gminę (w:) P. J. Lewkowicz, J. Stankiewicz (red.) Konstytucyjne uwarunkowania tworzenia i stosowania prawa finansowego i podatkowego, Białystok 2010 (współautor J. Dembczyńska),
- „Udział organizacji społecznej w postępowaniu podatkowym prowadzonym przez gminne organy podatkowe”, Samorząd Terytorialny 2010, nr 1-2.

#### Sędzia WSA dr Sławomir Presnarowicz

- Nowa ustawa o finansach publicznych wraz z ustawą wprowadzającą. Komentarz praktyczny, praca zbiorowa pod red. E. Ruśkowskiego i J. M. Salachny, Gdańsk 2010 (s. 200-235, s. 617- 620),
- Rozdziały: Zasady ogólne postępowania podatkowego, s. 731-740, Rozstrzygnięcia w jurysdykcyjnym postępowaniu podatkowym, s. 782-804,



Sądowa kontrola aktów i czynności związanych z realizacją zobowiązań podatkowych s. 826-843 (w:) L. Etel (red.), System prawa finansowego. Prawo daninowe, Warszawa 2010,

– Podrozdziały: Zasada udzielania pomocy prawnej stronom, zasada dostępu do sądu administracyjnego, zasada orzekania według stanu obowiązującego w dacie podjęcia zaskarżonego aktu lub czynności, zasada kontrydiktoryjności i oficjalności, Postępowanie mediacyjne, Postępowania uproszczone, Postępowanie w sprawie odtworzenia akt, Zakaz reformationis in peius, Wyroki sądów administracyjnych, Postanowienia (w:) P. Pietrasz, R. Suwaj (red.) Postępowanie sądownoadministracyjne. Ćwiczenia, Warszawa 2010,

– „Wzory decyzji i innych pism w sprawach podatkowych dla wójtów, burmistrzów i prezydentów” Warszawa 2010,

– System odvolání v daňovém řízení v České republice a Polsku, Praga 2010.

#### Sędzia WSA dr Wojciech Stachurski

– „Dostępność i działalność urzędów państwowych i samorządowych oraz sądów na rzecz przedsiębiorców” (w:) C. Kosikowski (red.) Przedsiębiorczość na Podlasiu problemy prawne i funkcjonowanie, Białystok 2010,

– Nowa ustawa o finansach publicznych wraz z ustawą wprowadzającą. Komentarz praktyczny, praca zbiorowa pod red. E. Ruśkowskiego i J. M. Salachny, Gdańsk 2010 (autorstwo komentarza do art. 53 - 54, art. 68 - 71, art. 176, art. 272 - 296),

– „Realizacja zobowiązań podatkowych w ramach procedur kontrolnych” (w:) L. Etel (red.), System prawa finansowego, tom III – Prawo daninowe, Warszawa 2010,

– „Kontrola i nadzór w działalności gospodarczej” (w:) Publiczne prawo gospodarcze – ćwiczenia, Warszawa 2010,

– „Poziom sądowy procedury odwoławczej w systemie wdrażania funduszy europejskich w Polsce. Sądowa kontrola oceny wniosków” (w:) M. Perkowski (red.), Procedura odwoławcza w systemie wdrażania funduszy europejskich, Warszawa 2010 (współautor M. Kojło),

- „Nowelizacja ustawy o kontroli skarbowej”, Monitor Podatkowy 2010, nr 9, s. 11 (współautorzy: D. M. Zalewski i A. Melezini),
- Podrozdziały: Decyzje administracyjne, Postanowienia, Właściwość wojewódzkich sądów administracyjnych, Właściwość Naczelnego Sądu Administracyjnego, Skład sądu, Warunki wniesienia skargi i wniosku o wszczęcie postępowania, Skutki wniesienia skargi i wniosku o wszczęcie postępowania, (w:) praca zbiorowa pod red. P. Pietrasza i R. Suwaja (red.), Postępowanie sądowoadministracyjne. Ćwiczenia, Warszawa 2010,
- „Prokonstytucyjna wykładnia przepisów regulujących opodatkowanie podatkiem od towarów i usług dostawy towarów w systemie Tax Free” (w:) Konstytucyjne uwarunkowania tworzenia i stosowania prawa finansowego i podatkowego, praca zbiorowa pod red. P. J. Lewkowicza i J. Stankiewicza, Białystok 2010,

#### Sędzia WSA dr Mirosław Wincenciak

- „Opłata planistyczna z tytułu wzrostu wartości nieruchomości” (w:) G. Liszewski (red.), Opłaty samorządowe w Polsce - problemy praktyczne, Białystok 2010, (współautor A. Kosicki),
- „Skarga powszechna na akty i czynności organów samorządu gminnego, a także na przejawy ich bezczynności” Samorząd Terytorialny 2010, nr 1-2,
- Podrozdziały: Zasada niezwiązania granicami skargi, Akty prawa miejscowego, inne akty organów jednostek samorządu terytorialnego i ich związków oraz akty nadzoru (w:) P. Pietrasz, R. Suwaj (red.) Postępowanie sądowoadministracyjne. Ćwiczenia, Warszawa 2010.

#### **Asystenci**

##### Marta Joanna Czubkowska

- Podrozdziały: Czynności wstępne, Ochrona tymczasowa, Postępowanie rozpoznawcze w trybie zwykłym, Zawieszenie postępowania, Umorzenie postępowania (w:) P. Pietrasz, R. Suwaj (red.) Postępowanie sądowoadministracyjne. Ćwiczenia, Warszawa 2010,
- „Zaskarżanie uchwał dotyczących gospodarowania gminnym zasobem nieruchomości” Samorząd Terytorialny nr 1-2 z 2010 r.,

### Grzegorz Dudar

- „Opodatkowanie dróg wewnętrznych przedsiębiorcy w latach 2004-2006” glosa do wyroku NSA z dnia 8 grudnia 2009 r., sygn. akt II FSK 1066/08”, Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych nr 3 z 2010 r.,
- Spółka cywilna jako podmiot podatku od nieruchomości, glosa do wyroku WSA w Krakowie z dnia 3 marca 2009 r., sygn. akt I SA/Kr 1601/08, Finanse Komunalne nr 4 z 2010 r.,
- „Opodatkowanie tymczasowych obiektów budowlanych na przykładzie pawilonu handlowego, glosa do wyroku WSA w Łodzi z dnia 12 stycznia 2010 r., sygn. akt I SA/Łd 1011/09”, Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych nr 9 z 2010 r.,
- „Wybrane problemy związane z poborem opłaty miejscowej, uzdrowskiej i od posiadania psów” (w:) G. Liszewski (red.) Opłaty samorządowe w Polsce - problemy praktyczne, Białystok 2010 r.,
- Podrozdziały: Strony postępowania (skarżący, organ, uczestnicy), Zdolność sądowa i procesowa, Przedstawiciele ustawowi i pełnomocnicy stron, Koszty postępowania sądowego i prawo pomocy (w:) P. Pietrasz, R. Suwaj (red.) Postępowanie sądownoadministracyjne. Ćwiczenia, Warszawa 2010 r.

### Marcin Kojło

- „Poziom sądowy procedury odwoławczej w systemie wdrażania funduszy europejskich w Polsce. Sądowa kontrola oceny wniosków” (w:) M. Perkowski (red.), Procedura odwoławcza w systemie wdrażania funduszy europejskich, Warszawa 2010 (współautor W. Stachurski),
- „Wybrane problemy sądowej kontroli redystrybucji środków unijnych” Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego nr 4 z 2010 r.,
- Podrozdziały: Referendarz sądowy, Pisma w postępowaniu sądownoadministracyjnym, Terminy, Posiedzenia sądowe (w:) P. Pietrasz, R. Suwaj (red.) Postępowanie sądownoadministracyjne. Ćwiczenia, Warszawa 2010.

### Elżbieta Lemańska

- Glosa do wyroku NSA z dnia 17 czerwca 2009 r., sygn. akt I OSK 874/06, Przegląd Sądowy nr 6 z 2010 r.,
- Podrozdziały: uchwały NSA, Zarządzenia, Rektyfikacja rozstrzygnięć, Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (w:) P. Pietrasz, R. Suwaj (red.) Postępowanie sądowoadministracyjne. Ćwiczenia, Warszawa 2010.

W 2010 roku kontynuowano zamieszczanie wybranych orzeczeń tutejszego sądu na stronie internetowej [www.bialystok.wsa.gov.pl](http://www.bialystok.wsa.gov.pl). Fragment tej strony zawierający przedmiotowe orzeczenia jest dostępny również ze strony Biuletynu Informacji Publicznej tutejszego sądu [www.bip.bialystok.wsa.gov.pl](http://www.bip.bialystok.wsa.gov.pl).

Systematycznie orzeczenia są również wprowadzane (w wersji zanonimizowanej) do Centralnej Bazy Orzeczeń i Informacji o Sprawach, dostępnej ze strony: [www.orzeczenia.nsa.gov.pl](http://www.orzeczenia.nsa.gov.pl). W dniu 30 września 2010 r. zakończono proces anonimizacji orzeczeń wydanych przez WSA w Białymstoku w okresie od 01 stycznia 2004 r. do 30 września 2007 r. Liczba zanonimizowanych orzeczeń za ten okres objęty anonimizacją wyniosła 4.159, w tym Wydział I – 1484, Wydział II – 2.675.

W bieżącym okresie sprawozdawczym orzeczenia tutejszego sądu były również publikowane w następujących periodykach:

- ONSAiWSA numer 4 za rok 2010 – zamieszczono wyrok w sprawie dotyczącej kary pieniężnej z tytułu wykonywania przewozu drogowego bez uiszczenia wymaganej opłaty za przejazd po drogach krajowych (II SA/Bk 19/09); również w numerze 6 za rok 2010 - zamieszczono wyrok w sprawie dotyczącej nadzoru sanitarnego (II SA/Bk 81/09);
- „Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego” numer 2 za rok 2010 – zamieszczono informację o wyroku w sprawie dotyczącej podatku VAT (I SA/Bk 295/09)
- „Monitor Prawniczy” – zamieszczono wyrok wydany w sprawie podatkowej (I SA/Bk 277/09);
- „Monitor Podatkowy” – zamieszczono informację o 3 wyrokach w sprawach podatkowych (I SA/Bk 403/09, I SA/Bk 699/09, I SA/Bk 564/09);

- „Orzecznictwo Sądów Polskich” – zamieszczono informację o 3 orzeczeniach dotyczących kwestii podatkowych,
- „Przegląd Orzecznictwa Podatkowego” – zamieszczono informację o wyroku w sprawie podatkowej;
- „Rejent” – zamieszczono informację o orzeczeniu wydanym w sprawie podatkowej;

Również takie ogólnopolskie dzienniki jak „Gazeta Prawna” (79 razy) i „Rzeczpospolita” (32 razy) informowały o rozstrzygnięciach wydawanych w tutejszym sądzie. Dotyczyły one problematyki głównie podatkowej i pojedynczo innych kwestii ogólnoadministracyjnych.

Sprawy budzące zainteresowanie społeczności lokalnej stawały się również przedmiotem artykułów i wzmianek w codziennej prasie lokalnej.

### **Wpływ i załatwienie spraw oraz stan zaległości w 2010 r. w Wydziale I**

Miesiąc	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	ZAŁATWIONO			Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym:		
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	
Styczeń	126	37	46	39	7	117
Luty	117	37	51	43	8	103
Marzec	103	63	48	40	8	118
Kwiecień	118	38	29	29	0	127
Maj	127	86	38	28	10	175
Czerwiec	175	80	79	66	13	176
Lipiec	176	64	39	28	11	201
Sierpień	201	69	52	34	18	218
Wrzesień	218	66	50	40	10	234
Październik	234	42	80	71	9	196
Listopad	196	77	75	69	6	198
Grudzień	198	110	135	68	67	173
<b>RAZEM</b>	<b>126</b>	<b>769</b>	<b>722</b>	<b>555</b>	<b>167</b>	<b>173</b>

**Wpływ i załatwienie spraw oraz stan zaległości w 2010 r.**  
**w Wydziale II**

Miesiąc	Pozostało z poprzedniego okresu	Wpłynęło	ZAŁATWIONO			Pozostało na okres następny
			Łącznie	w tym:		
				na rozprawie	na posiedzeniu niejawnym	
Styczeń	235	71	61	35	26	245
Luty	245	76	82	60	22	239
Marzec	239	92	80	49	31	251
Kwiecień	251	93	102	75	27	242
Maj	242	85	74	62	12	253
Czerwiec	253	101	102	71	31	252
Lipiec	252	70	67	40	27	255
Sierpień	255	77	83	47	36	249
Wrzesień	249	73	78	47	31	244
Październik	244	70	89	57	32	225
Listopad	225	70	88	65	23	207
Grudzień	207	80	78	49	29	209
<b>RAZEM</b>	<b>235</b>	<b>958</b>	<b>984</b>	<b>657</b>	<b>327</b>	<b>209</b>

Dane zawarte w zamieszczonych wyżej tabelach obejmują:

- skargi na akty i czynności organu (repertorium SA),
- skargi na bezczynność organu (repertorium SAB),
- inne niż wymienione w pkt. 1, 2 sprawy rozpatrywane na podstawie przepisów – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, a w tym między innymi dla wpisywania wniosków o przyznanie prawa pomocy składanych przed wpłynięciem skargi (repertorium (SO))

**Załatwienie na rozprawach skarg w latach 2004-2010**

Rok	Załatwiono na rozprawie:			
	Ogółem:	w tym:		
		uwzględniono	oddalono	w inny sposób
2004	1301	350	896	55

2005	961	208	690	23
2006	1045	283	696	66
2007	1176	422	705	49
2008	994	304	637	18
2009	1151	354	740	23
2010	1210	370	786	54

Tabela (powyżej) obejmuje załatwienie w dwóch wydziałach orzecznich WSA w Białymstoku (sprawy z repertorium SA i SAB)

Wpływ skarg kasacyjnych do WSA w Białymstoku  
w 2010 roku

Lp.	Rodzaj sprawy	Wpłynęło	Odrzucono skargę kasacyjną	Przekazano do NSA
1	SA	312	15	266
2	SAB	7	0	4
3	SO	-	-	-
Razem	(SA+ SAB+SO)	319	15	270